

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej "O." ul. S. w W.

przeciwko B. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niniejsza sprawa dotyczy roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej nieprawidłowym wykonaniem robót budowlanych (wzniesienie wadliwego budynku). Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a także – ewentualnie – na oczywistą zasadność skargi. Nie można jednak stwierdzić, by którakolwiek z tych przesłanek wystąpiła w sprawie. Skarżąca wiąże sformułowane przez siebie zagadnienie prawne z potrzebą wyjaśnienia, czy twierdzenia pozwanego co do zakresu żądania powoda (zwłaszcza podniesione w okolicznościach, jakie miały miejsce w sprawie) mogą stanowić podstawę określenia zakresu granic żądania w rozumieniu art. 321 § 1 k.p.c. Twierdzenie to nie pozwala jednak stwierdzić, by doszło do spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Po pierwsze, nie ulega wątpliwości, że określenie granic żądania - a tym samym decyzja o sposobie zastosowania art. 321 § 1 k.p.c. - należy do sądu rozpoznającego sprawę, który ma obowiązek dokonania w tym zakresie samodzielnych ustaleń z urzędu. Z tego punktu widzenia pytanie o znaczenie twierdzeń pozwanego formułowanych w toku postępowania pozostaje w znacznej mierze bezprzedmiotowe – sąd rozpoznający sprawę bowiem powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy mające znaczenie dla określenia treści i zakresu żądań stron. Po drugie, kwestia sformułowana przez skarżącą ma w znacznej mierze kazuistyczny charakter. Odwołuje się ona do konkretnego układu okoliczności faktycznych – a jej znaczenie ogranicza się w przeważającej mierze do konkretnej sprawy, w której została wniesiona skarga kasacyjna. Trudno tym samym stwierdzić, by wyjaśnienie tej kwestii mogło mieć bezpośrednie znaczenie dla rozwoju prawa - a w konsekwencji, by doszło do spełnienia publicznego celu skargi kasacyjnej. Nie ulega także wątpliwości, że w sprawie nie została spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi, wskazana w uzasadnieniu wniosku przez skarżącą. Po pierwsze, spełnienia tej przesłanki skarżąca upatruje w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 321 § 1 k.p.c. Przeczy to jednak wcześniejszemu twierdzeniu o występowaniu na tle tego przepisu istotnego zagadnienia prawnego. Nie jest możliwe, by ta sama kwestia stanowiła istotne zagadnienie prawne (a więc kwestię o wątpliwym i problematycznym charakterze) oraz odpowiadała przesłance oczywistej zasadności

skargi (która zakłada ewidentny i niebudzący wątpliwości charakter określonej kwestii). Po drugie, niezależnie od tego zastrzeżenia, trudno także stwierdzić, by skarga kasacyjna była we wskazanym zakresie uzasadniona w stopniu oczywistym.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

ke